

hradní pán ukládá příliš vysoké dávky a ten zas poukazoval na zpusťlý a nevázaný život, který řád vede. Johanité zůstali na hradě po sedm století a jejich znak stejně jako znak Bavorů se dostal i na vlajku města.

Rumpál a Jelenka

Strakonický hrad obléhal dokonce i Žižka, který odtud však odtáhl s nepořízenou. Kromě výhodné polohy pevnosti mu v dobytí hradu zabránila i velmi netradiční věž Rumpál, která korunuje druhé hradní nádvoří. Její kapkovitý tvar najdete v Čechách už jen na hradě Zvíkov a tento tvar výborně odrážel dělové koule potenciálních dobyvatelů, které pak na stavbě napáchaly pouze malé škody.

Kromě toho, že se charakterická silueta Rumpálu stala zažitým symbolem hradu, můžete po úzkých schůdkách vystoupat až nahoru na ochoz a vychutnat si pohled na Strakonice z ptáčích perspektivy. V tísnivém sevření kamenných zdí si můžete vzpomenout na to, že věž své jméno získala podle hladomor, která je vyhloubená v základech věže, a do níž rumpálem spouštěli odsouzence, kteří už nikdy neměli opustit její truchlivé prostředí.

I druhá věž, která Strakonický hrad zdobí, má svou poetiku. Jmenuje se Jelenka podle hostin, které v ní panstvo pořádalo po úspěšných honech. Pochází z období renesance a její vnitřek zdobí vzácné fresky.

Strakonický hrad je přehlídkou prakticky všech stavebních slohů od románského po baroko a ačkoli spoustu škody napáchala přestavba hradu na byty pro nacisty, návštěvníkům nabízí nezapomenutelný zážitek. Projděte se po prvním nádvoří, zastavte se u kostela svatého Prokopa, za jehož oltářem podle pověsti visí kouzelné Švandovy dudy a pokračujte na druhé nádvoří hradu. Hned za vstupní brankou se po vaší levé straně nachází vzácná žulová rozeta z románského období a proti vám se tyčí mohutná silueta Rumpálu. Na levé straně nádvoří najdete také vstup do Muzea středního Pootaví, které nabízí několik tematicky zaměřených expozic a přes které se vchází na Rumpál. Vedle schodů do muzea

si všimněte kamenného stolu, na kterém se podle tradice jednou ročně rozdávala medová kaše chudým.

Zázračné dudy a střevíčky z těsta

Strakonice a vůbec celý region doplňují svou poetiku četnými pověstmi, z nichž dvě vám ozvláštní prohlídku hradu. Zřejmě všichni návštěvníci mají Strakonice spojené s postavou Švandy dudáka, který byl jako výtečný muzikant ceněn na všech okolních tancovačkách. Jednou večer se, podle pověsti, vrátil z posvícenské zábavy a potkal černě oblečeného muže, který mu nabídl vysoký výdělek, pokud jemu a jeho kumpánům zahraje na slavnosti. Švanda souhlasil a po cestě dostal od svého průvodce pokyn, že za zlaťáky, kterému mu hosté budou házet do čepice, musí poděkovat pouze slovy: „Zdař, brachu.“ Švanda se ale zapomněl a za nebyvalý výdělek poděkoval: „Zaplat pánbůh.“

V tom okamžiku se všechny peníze proměnily v kamenní a černí hosté zmizeli. Ráno našli lidé sedět Švandu na šibenici na Káním vr-

chu za Strakonice. Od té ďábelské muziky přestalo hraní Švandu bavit a na radu převora johanitského řádu pověsil své dudy za oltář v kostele svatého Prokopa, aby k nim čerti dál nemohli. Dudy tam prý visí dodnes a chovají se spořádaně po celý rok kromě dne, kdy proběhla ona osudná tancovačka. Tehdy se samy od sebe rozehrají a hrají celou noc.

Až se budete procházet po muzeu, zastavte se v poslední místnosti těsně před výstupem na Rumpál. Jde o bývalou hradní kapli, pod jejíž kamennou podlahou je zakleta marnivá žena tehdejšího zámeckého správce. Ve Strakonicech zuřil hladomor a paní správcová, která si velmi potrpěla na parádu, si z marnivosti nechala upéct střevíčky z těsta, z něhož se pečou hostie. Když v nich však přišla na mši, kamenná podlaha se pod ní s rachotem propadla a žena zmizela v obrovské jámě pod ní. Otvor však odolával všem pokusům o zasypaní, takže do něj spustili odsouzence, který čekal v Rumpálu na smrt, aby zjistil, v čem je problém. Když ho poté vytáhli zpátky na zem, vyprávěl, že prokletá žena je v podzemí

